

Roráty 3.12.2013

Milí bratři, milé sestry,

před dvěma dny, na první adventní neděli, jsem v kázání říkal: *Ježíš Kristus může přijít teď hned! Ani nemusím dokončit kázání, ani se nemusíme dočkat vysluhování večere Páně, ani už nemusíme zasednout k nedělnímu obědu.* Ale kázání jsem dokončil, večeri Páně jsme vysloužili, nedělní oběd jsme snědli... Ježíš nepřišel. Nevystavil celý svět svému svatému a spravedlivému soudu. Své království nenastolil. A vše je při starém, nic se nezměnilo, nic se nestalo.

A tak se nám nutně vkrádají pochybovačné myšlenky: *A přijde Ježíš vůbec někdy? Přijde dnes? Přijde zítra? Přijde ještě za našeho života nebo alespoň za života našich dětí a vnoučat? Přijde Kristus dřív, než vyhyne lidstvo?*

Na první pohled se zdá, že takové otázky si klademe až my, křesťané žijící celých 2000 let poté, co Ježíš slíbil svým učedníkům, že brzy přijde! Někdy si představujeme, že první křesťané směle věřili, že ještě za jejich života přijde Ježíš Kristus se svými anděly a nastane konec starého a počátek nového stvoření. „*Amen, přijď, Pane Ježíši,*“ volá odhodlaně Jan Theolog na konci knihy Zjevení. (Zj 22,20) A my máme dojem, že tehdy stejně tak k nebesům volali a Krista statečně očekávali všichni ostatní křesťané.

Ale to není tak docela pravda. Už v první církvi se museli křesťané vyrovnat s tím, že si Pán Ježíš dává načas. Že nepřichází. Už v Novém zákoně nacházíme stopy po těchto zápasech: na jednu stranu dosvědčit, že Kristus opravdu znovu přijde, na druhou stranu neschovávat hlavu do písku kvůli tomu, že zatím nepřišel, ale poctivě se s tímto Kristovým prodlením vyrovnat.

A právě v našem dnešním čtení z 2. epištoly Petrovy se tyto palčivé otázky církve řeší a přetřásají. Petr zde reaguje na vcelku zřejmě rozšířený názor některých věřících: *Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření."*

Tito lidé se příliš netrápí tím, že Kristus nepřichází. Naopak! Oni toho využívají. Oni toto Ježíšovo prodlévání vítají. Chovají se, jak se jim zachce, žijí podle vlastní chuti, podle vlastních žádostí, užívají si života na úkor druhých – protože Kristus se soudem otálí. *Tak čeho se bát? Stejně nepřijde!*

Rozumějme dobře: To nejsou pohané, to nejsou nevěřící lidé. Tady jde o vnitro-církevní spory. Tito lidé, podle Petra *posměvači*, se ke Kristu hlásí. Jsou to formální křesťané, kteří ovšem Ježíše nehodlají poslouchat, odmítají ho následovat, protože podruhé stejně nikdy nepřijde, aby jim spočítal jejich zlé a sobecké skutky. A Petr k tomu říká: Když se tyto názory a životní postoje v církvi objevují a rostou jak houby po dešti, pak to znamená, že jsme v posledních dnech! Že jsme na samém konci dnů tohoto světa, těsně před Božím soudem.

Ale to samozřejmě není všechno. Petr sám se k celému problému staví kladně. Ano, Pán nepřichází. To je pravda. Ale když stále nepřichází, pak k tomu má nějaký důvod! A tím důvodem je, že náš Pán je milosrdný.

Někdo si myslí, že je Bůh lenivý, že se mu nechce soudit Zem a nastolit konečné své království ve vsí paradě. Že chytá lelky někde na nebeské pohovce, kouká na televizi a zvysoka kašle na to, co se tady dole děje. Tak jako když budíme naše kluky ráno do školy a do školky – pereme se s nimi o peřinu, kterou si nechtějí ze sebe nechat vzít stáhnout, taháme je za nohy z postele, aby vůbec vstali.

Tak si už lidé kolem Petra mysleli, že je Bůh líný splnit svá zaslíbení – to je prosím doslovný překlad. Žádné pouhé otálení, ale Boží lenost, Boží „nechce se mi“, Boží „dejte mi všichni pokoj“ – to stojí za tím, že hříšný svět je stále hříšným světem a zlo bují a rozmáhá se.

Ale Petr říká: nikoli Boží lenost, ale Boží milosrdenství stojí za tím, že tento věk ještě není ukončen. Pán Bůh nezavírá oči před zlem, které na tomto světě je přítomné a kolikrát se zdá, že tomuto světu i vládne. Pánu Bohu není jedno, že podléháme nevyhléditelným nemocem a tragicky umíráme. Pánu Bohu není jedno, že se mezi sebou hádáme, že se dokážeme dokonce nenávidět a škodit si a využívat se, že trpíme a pláčeme a strádáme. Pánu Bohu není jedno, že miliony lidí umírají hladem, a tak, kde mají co jíst, po sobě střílí a vraždí se.

To neznamena, že Pán Bůh si klidně spí ve svých nebeských výšinách zahleděn sám do sebe, zatímco my zde hyneme, umíráme, anebo žijeme život, který už se pomalu rovná pecku.

Ne! Bůh není líný splnit svá zaslíbení. On ta svá zaslíbení splní - v pravý čas! A proto je třeba využít čas, který nám ze svého milosrdenství Bůh ještě dává k pokání. On si totiž přeje, aby všichni došli pokání. Proto Kristus ještě nepřišel. Aby mnozí lidé ještě dospěli k pokání.

A pod slovem pokání si nepředstavujme, že nás Bůh chce vidět všechny na kolenou, válet se v prachu a popelu s oholenou hlavou. Dospět k pokání znamená především změnu smýšlení. Pán Bůh si přeje, abychom si ujasnili, že jsme zde na Zemi jen díky němu a pro něj.

Bůh si přeje, abychom své životy, které on sám v Kristu zachránil pro věčnost, vydali do jeho služby a do služby druhým lidem. Abychom se přestali zabývat jen sami sebou. Abychom se přestali ptát: *Co mě to a to bude stát?* Anebo: *K čemu nám to a to mně bude dobré?* Ale abychom obrátili svůj pohled na Boha a upřímně se ptali: *Pane, co ty chceš, abych učinil? Jaká je tvá vůle pro můj život?*

A abychom obrátili svůj pohled na bližního, na lidi žijící vedle nás a viděli v nich tvář Páně. Abychom se k druhým chovali s úctou a byli jim ochotni pomoci radou i činem. Abychom se také přestali užírat žabomyšími válkami s těmi, které přece jen nakonec máme rádi.

Tak tedy: Nesmutněme, že den Páně ještě nenastal. Naopak: Vzdejme za to Bohu díky, že nám dává nový den jako možnost dospět k opravdovému pokání, být nablízku jemu i druhým lidem. Vždyť to může být poslední den!

Až nás zase jednou přepadne úzkost z toho, že strádáme, že se nám nedaří, že nám někdo škodí – a zatoužíme po příchodu Krista Pána, ptejme se nejprve, zda jsme na ten jeho příchod my sami skutečně připraveni. A pokud ne, pohotově se připravme – třeba jako teď ve společné modlitbě.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za to, že ve svém milosrdenství nám všem dáváš tento den navíc, abychom mohli činit pravé pokání. Pane, pokorně tě prosíme: změň naše srdce. Dej, abychom přestali být zahleděni do sebe, dej, abychom splanuli láskou k tobě a lidem, kteří žijí okolo nás. Víme a vyznáváme, že jsme lidé hříšní, že se nám nedaří jednou provždy se vypořádat s naším sobectvím, ale také víme a vyznáváme, že s tvou pomocí se můžeme tobě a našim bližním alespoň přiblížit. A po tom dnes toužíme. Amen.